



PB1945-53

Petr Měrka Telekristus a Mentál

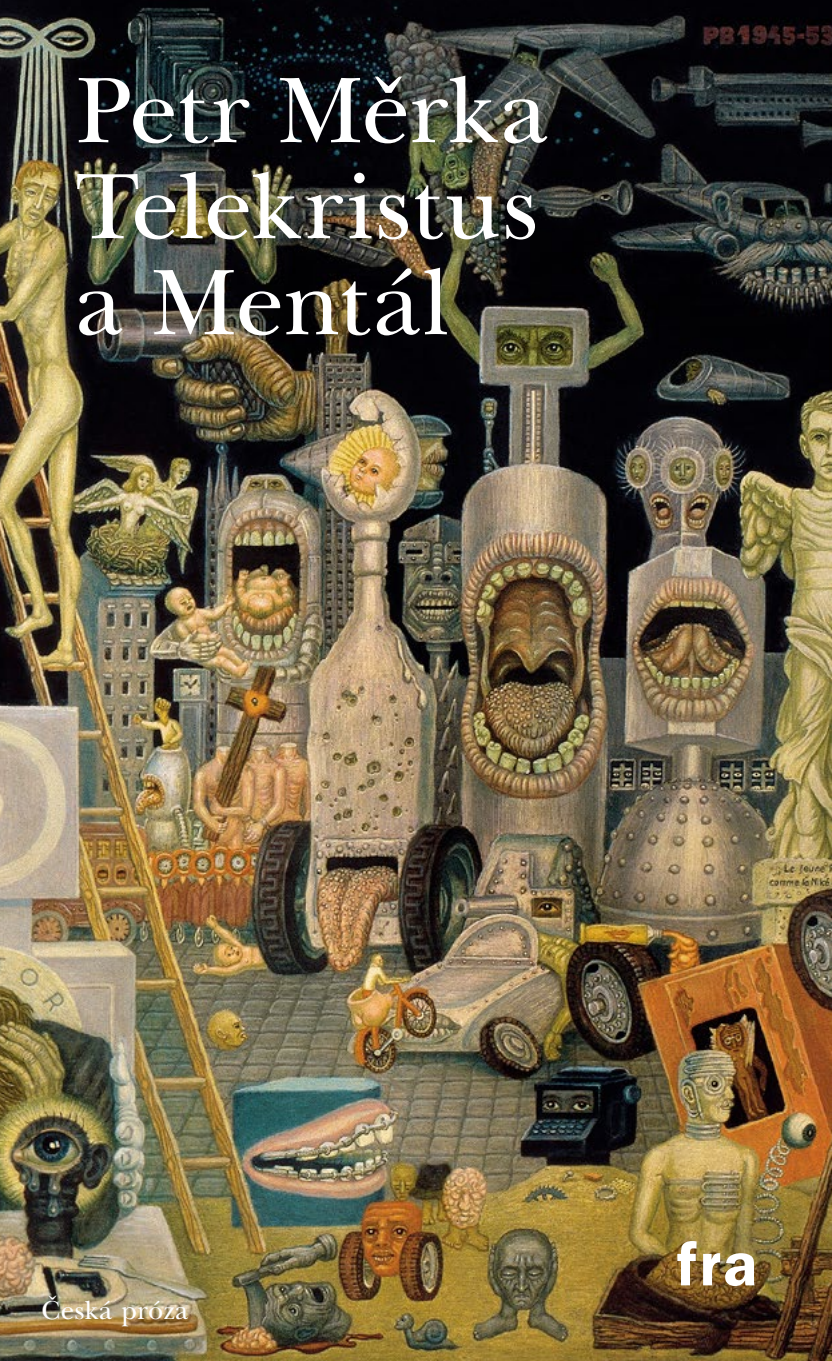
Génius vrací úder



Česká próza

fra

Petr Měrka Telekristus a Mentál



„Le jour”
comme la N° 10

Česká próza

fra

Na světě jsem se zjevil v roce 1979 ve Vsetíně. Vše se zdálo jako obvykle, kouřil jsem toxickou Smrtku posypanou radioaktivním spadem. Z oblohy stékaly husté chuchvalce zkažené zčernalé krve a jen tu a tam vybuchla někde v povzdálí atomová bomba. Stál jsem zády opřený o ghetto vyčuraných egoistů a nechával se vbíjet do systematicky iluzorních sraček zvaných okultní realita. Velice často mi to připomínalo promluvy ze záhrobí a jako maličký jsem žil na rozhraní více světů najednou.

Další taková má pomyslná skutečnost se odehrála ve Valašské Polance, kde setrvává doposud. Louskal jsem v pěti letech buráky na silnici v ulici Mravní zhouba. Kolem mě se proháněly nahé kostry lidí bičované ranami osudu. Nebylo mi to k smíchu, protože po mně jakési dítě hodilo železem. Jeden pán si hrál na exhibicionistu a přijelo si pro něj VB. Na postarší dámu skočil vlčák přes plot a zakousl ji. Skupinku pěti dětí napadlo ptačí hnízdo, jež se odpoutalo ctižádostivě od transformátoru vysokého napětí a ošklivě je pozabýjelo. Vsetín je mlha a pustá šed'. Polanka, to je slunce a ilegální adrenalinové sporty.

Když jsem byl mladý, vášnivě jsem sportoval. Padal jsem ze stromů a nebo se topil v řece Senici. Navštěvoval jsem zdejší základní školu, šel na střední ve Valmezu a obeznámil se s úřadem práce – kde jinde než zase na Vsetíně. Tedy nic trestuhodně zajímavého či převratného.

Střední stavební mě samozřejmě nezajímala. To už jsem se chtěl stát mnohem raději kotelníkem a věnovat se filozofii. Hodně jsem kouřil trávu. A odtud se počíná i mé toxické šílenství. Už jako malé, ani ne desetileté dítě jsem tvrdošjně propadl umění. Zpočátku hlavně vizuálnímu projevu, až o něco málo později tvoření prozaických příběhů. Psal jsem básně pod vlivem Villona a Lermontova. Ovlivnil mě Jim Morisson z Doors, díky němuž jsem se začal zaobírat Nietzsche, Ladislavem Klímou, Květoslavem Minaříkem, Bondym a Lao-c'.

Po fiasku na střední trapárně jsem krátkodobě zakotvil v Opavě na oboru historie-muzeologie. V té době jsem už dávno psal pravidelně kultivovaně abstraktní beletrii svébytného ad absurdna. Tak pravidelně, až mi jednou došlo, co tu vlastně dělám, když mě to ani v nejmenším nezajímá?! Sobečtí lidé kolem byli pasivně přítomní, prostředí přívětivé, ale peněz katastrofálně málo, přibližně jako dnes. Vlivem jistě

bludné inspirace jsem to třikrát zkusil na FAMU na scenáristiku. Mé výkony byly evidentně tolik mentálně chabé, že si nechali jen poplatek za přihlášku a nepozvali mě ani k talentovkám. To mě zatvrdilo v mé další tvorbě a šel jsem si spokojeně vlastní cestou, čehož ani v nejmenším nelituju. Mám svůj vlastní styl, jenž si někteří slaboduší hlupci zaměňují s tím, že se neustále opakují. Taky mnoho tvořivě laxních jednotek podléhá fixní hysterické zcestnosti, že užití vulgarismů je identické s vulgárností jako takovou. Nechť je jim země lehká. Mým cílem je se tvorbou žít. Chci ovšem překročit rámeček pouhé literatury, které však hodlám zůstat věren, neb psaní je to samé jako poznávání. Díky němu se přede mnou kromobyčejně rozšířilo vědomí. A též díky halucinogenním drogám.

Ty mi pak především otevřely cestu do blázince, kde jsem zažil peklo a koncentrák. Nelidské způsoby a totální ignorantství ze strany upírů v bílých pláštích. Už jsem nebyl Petr Měrka, ale jenom číslo 34. Vše se zredukovalo na přijímání a vylučování. A veškerá údajná léčba spočívala v bohapusté absorpci duševních „léků“ – preparátů zmechanizované idiocie. Těmito jedy vás vydatně vykastovali a poté si vás tam snad chtěli nechat na věky, dokud vaši individuální identitu jednou pro vždy nevymažou z projevu existence. Princip je jednoduchý. Člověk podepíše dobrovolný vstup, jenž je ovšem z jejich hlediska neplatný. Poté stačí, když třikrát zopakujete svůj požadavek o ukončení „léčby“, vazby. A oni vás nechají s odůvodněním, že jste nebezpeční nejen sobě, ale především svému okolí, odsoudit k pobytu na dobu neurčitou. Čímž se ovšem dopouštějí zločinu proti lidskosti! Naštěstí díky mému otci mi dokonce zaslali nakonec omluvný dopis s tím, že nedopatřením došlo k justičnímu omylu.

Po blázinci už jen systematicky tvořím, příležitostně šílím a snažím se být šťastný. Neb o harmonii musíme bojovat. A to především sami se sebou.

Petr Měrka
Telekristus a Mentál

Petr Měrka Telekristus a Mentál

fra

Česká próza
Petr Měrka
Telekristus a Mentál

Reprodukce na obálce Pavel Brázda,
5 minut před koncem světa, detail, 1945–66
Jako eknihu vydalo roku 2020 Fra,
Šafaříkova 15, Praha 2, www.fra.cz
Elektronické vydání první

© Éditions Fra, 2007, 2020
Text © Petr Měrka, 2007, 2020
Cover artwork © Pavel Brázda, 2007
Author photo © Kristy, 2007
ISBN 80-86603-42-3
ISBN 978-80-7521-130-9 (Pdf)
ISBN 978-80-7521-131-6 (ePub)
ISBN 978-80-7521-132-3 (Mobi)

Obsah

Génius vrací úder	9
Den plný chlupů	11
Telekristus a Mentál	15
Hajlující Ježíšek	18
Pan Tůma	20
Říkal svému penisu Bože	23
Měl jsem bílého šéfa	25
Ďábelský tlustoprd	28
Divnozemci	30
Zprávy z mrazáku	33
Vzal jsem špuntovku a rozhodl se ukamenovat	35
Tichý čínský filosof	37
Měl jsem v hlavě explozi	39
Honit pipinku	42
Měla v podprsence škvora	44
Měla v kotníku šroubek	46
Mám se dobře, jsem idiot	48
Měla jsem chuť se mu osahat	51
Saponát	53
Vytlačil jsem si fajn uher	56
Pyčková udeřila zadnicí	58
Na základce nás vozili do mučírny	61
Zlomil mu nohu	63
Idioti sedí v hospodě	66
Zaprdění literáti	68
Karel May a Ladislav Klíma	71
To ego	73
Valašská polanka je ultra	76
Když tu mu vybuchl žaludek	78
Hrozně ráda močím do nočníku	81
Jsem tlustý, ale mám iniciaci	84
Až vyrostu, zakážu fotbal	86
Záhadná Měrkiáda	89
Pane Měrka, přišla si pro vás sláva	91

Měrka coby výrobní linka	93
Jsme rockové hvězdy, ale zabijáci	96
Šíleně blbá doktorka práv	98
Válečná zóna v Orkónii	101
Hyperprostorový fuck	103
Obilné stroje zdeformovaly Mars	106
Fantomas	108

Génius vrací úder

Spadl jsem do kádě s vápnem. Byl to osvěžující a ponížující pocit plný tragikomických následků. Když jsem odtamtud sám a bez pomoci vylezl, zjistil jsem, že jsem tak trochu rozežraný, ale jinak jsem se cítil fajn. Pár dělníku si o mě v prvním návalu starostlivosti típlo i nedopalky svých rozkouřených cigaret v domnění, že už jsem mrtvý. Ale já se na ně jen přívětivě zazubil a výstražně zarachotil kostmi. Měl jsem je nezvykle vystouplé. Místy mi dokonce překrývaly pokožku. Já věděl, že nemám do té práce chodit. Věděl jsem to už od základní školy, kdy jsem se před paní učitelkou rýpal rebelantsky v nose. Jenomže paní učitelka neměla pražádný smysl pro revoltující a nevybouřené mládí. Navíc byla zapřísáhlou hygieničkou. Udeřila mě. Jednou, dvakrát, třikrát. Dokud mi namísto šušňů nelezla z nosu krev. Ke všemu se mi škodolibě vysmála. V ruce si při tom pohrávala s mými dvěma předními vyraženými zuby, a já od té doby tak trochu šišlal a měl z toho spoustu různorodých komplexů a traumat. Neměl jsem štěstí na ženy.

Vždyť i do této rachoty mě vyhnala žena. Moje družka. Prý abych zabezpečil rodinu. Přitom se sama celé dny válela na pohovce, jedla čokoládu a dívala se do prázdné televizní obrazovky, protože nám v bytě nešel proud. Nohy doširoka roztažené, ukájela se kartáčem na mytí hrnců. Naše jediné děcko vyměnila na černém trhu za štangli docela obyčejného salámu a mně pak hodila jen ušmudlané montérky, prý abych si našel místo. Kdybych od ní dostal alespoň jedno mizerné kolečko toho salámu. Ale vytkla mi, že už od pohledu jsem rozený vegetarián. A tak jsem skončil na stavbě masokombinátu. Nebyl jsem šťast-

ný, ale když jsem stál u míchačky, cítil jsem se svobodně. Avšak jen do té doby, než mi do ruky vrazili lopatu a něco na mě mluvili. Uvědomoval jsem si moc dobře, že ničemu z toho, co mi říkají, nerozumiím. Ale abych vypadal zaujatě danou problematikou, zapálil jsem si startku a zasníl se.

Vzpomněl jsem si na to krásné letní odpoledne, kdy jsem na ulici našel svoji překrásnou životní družku. Nikdy jsem ani pranepatrně nedoufal, že mi bude dopřáno nalézt takovou volně se vyskytující obezitu. Divil jsem se, že ji ještě nikdo neopíchal. Asi jsem byl první. Ležela nahá na chodníku. Mohla mít tak sto dvacet pět kilo. V jedné ruce třímala rozpitého lahváče a v druhé rozkousanou slaninu. Strašlivě slintala. Měla kolem sebe ošklivou kaluž plnou mastnoty a zbytků od jídla. Ale ani tento nadmíru odpudivý výjev mi nezabránil v tom, abych si rozepnul poklopec a zajel do ní. Poznal jsem, že je to ona, moje láska. Protože jsem se v ní na tuze krátkou dobu cítil v naprostém bezpečí a dobře. Šeptal jsem jí do ouška něžnosti, komplimenty a lichotky. A ona se mi za moji snahu velkoryse eroticky odříhla do obličeje. Omdlel jsem.

Když jsem znovu přišel k sobě, zjistil jsem, že jsem manžel, držím v rukou prosklenou dřevěnou skříňku a stojím v našem novém bytě bez elektřiny. Ona se už tenkrát válela na pohovce, jedla čokoládu a dívala se do prázdné obrazovky, jenom s tím rozdílem, že tam byl ještě Alois. Naše tlusté dítě. Často jsem byl na pochybách, jestli to je skutečně člověk, protože když se napřímil, vypadal skoro jako můj dědeček těsně předtím, než zemřel.

Ale to už jsem musel típnout cigaretu, protože mi začínal hořet prst. Předák mě poplácal starostlivě po rameni a já spadl do té kádě s vápnem. Toho dne jsem se z práce ubíral přímo na nemocenskou. Do-

ma mě uvítal strašlivý puch. Jenom co jsem v zámku zarachotil klíčem a poté vyrazil dveře, vyvalilo se z bytu roztodivné hmyzí hejno. Bylo tam tolik broučků, které jsem nikdy předtím neviděl, že jsem se bál, jestli to není čistě jen moje halucinace. Ke všemu jsem se začínal obávat nejhoršího. A když jsem přistoupil blíž k pohovce, prostoupil mě blahodárný pocit velkolepé radosti a štěstí. Moje družka praskla. Salám, který vyměnila na černém trhu za naše dítě, byl pravděpodobně zkažený. Ona se jím jako obvykle přejedla, a to ji nafouklo. A nejspíš, jak se asi snažila mermomocí uprdnout, aby uvolnila nahromaděný bioplyn, explodovala. Všude kolem ní se povalovaly střeva a ostatní vnitřnosti. Též jsem si všiml, že povážlivě zhubla. Ale už jsem na nic nečekal a udělal to, co jsem měl udělat už dávno. Vytáhl jsem z komory kanystr benzinu a celé to podpálil. A se slovy „Aštalavišta bejby“ jsem se vyřítil na chodbu, seběhl po schodech a utíkal do lesa. Cítil jsem nutkovou potřebu sžít se opět s přírodou. Živit se kořínky, bylinami a různorodými bobulemi. Cítil jsem, že mým skutečným životním posláním je tančit nahý na lesní mýtině a znásilňovat neopatrné houbaře.

Den plný chlupů

Byl to vyloženě báječný den. Rodina Bombastiků v teplákových soupravách a s kartáčky na zuby vyrazila na dovolenou. Otevřeli venku na ulici trabanta a vsoukali se do něj. S otcem to bylo přirozeně nejtěžší. Neměl totiž nohy ani ruce. Jenom široký, nezatrpklý úsměv zdobil jeho úchvatně sympatickou uhrovitou tvář. Ještě štěstí, že to nebyla nijak zvlášť početná rodina.

Rodina Bombastiků měla tři členy a každý z nich byl nadmíru osobitě vyvinutý. Nejtlustší byla asi Ma-

řena. Mohla vážit tak sto padesát kilo čisté váhy a byla dítětem, které se cítilo strašně hrdé, protože se mu po mnoha letech podařilo konečně dokončit základní školu. Už tam přesluhovala dobré dva roky a všem lezla strašně na nervy. Učitel tělocviku se zástupcem ředitele panem Štramandou se ji sice pokoušeli několikrát po sobě znásilnit, ale bez valného úspěchu. Pan Štramanda si dokonce vzal život! Upadl do těžké bezdůvodné melancholie, pustil si plyn, podřezal žíly a usnul před televizí, v níž právě běžel tuze zajímavý pořad o pohlavních úchylných a motivačních testech. Tělocvikář Žvaněk skončil klasicky v ústavu pro choromyslné pedofily. Usvědčilo ho vlastní video, které o sobě při brutální akci natočil. Ona dotyčná bytost prepubertálního ženského pohlaví to tenkrát snad ani nepřežila. Psalo se o tom v novinách, a protože se to tím pádem nepodařilo ututlat, skončil tělocvikář Žvaněk za bílými mřížemi. Dostal důmyslnou elektromagnetickou svěrací kazajku a byl až do konce svého krátkého života ošklivě mučen.

Paní Bombastiková, matka a zachovatelka rodu, měřila asi pouhých 30 cm do výšky a lidé si ji často pletli se švábem. I přesto tahle zákeřná individualita usedla za volant rodinného trabantu a dupla na plyn.

„Kam to jedeme, ženo?“ zeptal se jí mrzák pan Bombastik.

„Pro mě za mě klidně i do prdele,“ odvětila mu nevraživě paní Bombastiková a začala se účelně věnovat silničnímu provozu.

Provoz byl hustý a pro trpaslíka formátu paní Bombastikové těžko přehledný. Takže se není vůbec čemu divit, že na jedné křižovatce bez světelné signalizace to paní Bombastiková nevydržela s nervama. Začala se bít afektovaně do hrudi nedomrlými tlap-

kami, až nakonec s bakelitovým zarachocněním otevřela dveře rodinného vozidla a rozběhla se ke strážníkovi, co řídil provoz.

Onen člověk v uniformě byl zjevně pod obraz. I přesto si stačil všimnout mihotavého stínu agresivity do nepřičetnosti rozlícené paní Bombastikové. Chtěl ji opatrně popadnout za vlasy a odmrštit ji někam pryč. Jenomže paní Bombastiková byla strašlivá mrcha, a prachspolečně se mu zahryzla do lýtky. Chudák strážník zavyl a vytáhl pistoli, jejíž rukojetí se pokusil trpaslici Bombastikovou zneškodnit do naprosté otupělosti. Když to spatřila dcera Mařena, samou nevrlostí zafuněla a jediným mohutným rozmáchnutím rozbila zbytek trabantu. A zatímco mrzák otec Bombastik zůstal bezmocně ležet na ulici, pustila se jeho dcera do otřesného díla zkázy.

Vyhrnula si sukni a vrhla se vpřed.

Jediným mocným odrazem se nadnesla tak 10 centimetrů nad povrch vozovky a právě ve chvíli, kdy strážník sejmul její matku, mu dopadla na obličej. Neměla kalhotky a byla strašně vlhká. Strážník zvolna modrající v obličejí se začal topit. Mařena se chechtala a snažila se matku probrat fackami. Tu se však ozval její otec. Banda nezodpovědných mladistvých chuligánů si z něho totiž udělala kopačák. Otec řval:

„Pomoc! Pomoc! Jsem přece reinkarnací Mussoliniho!“

Dcera Mařena se k němu polekaně obrátila, a v tu chvíli jí provrtala kule vysokého kalibru střed čela. Vpředu ta díra byla veliká asi jen 5 centimetrů. Vzádu však vězel otvor zvíci přibližně tří mužských pěstí. A z toho otvoru teď vytékal mozek. Mařena měla obrovský mozek, který však téměř nic neobsahoval. Její život byl krásný a naprosto neplodný. Žila pouhých 17 let, což je věru hezké období pro různé bl-

bosti, sexuální hrátky a první experimentální setkání s tvrdými drogami. Mařena sice ještě opravdu velmi krátký okamžik předstírala, že není mrtvá, ale ve skutečnosti vážně chtěla. Člověk jí to nemohl zazlívát, protože zodpovědný občan Mráček konal pouze svoji neafektovanou občanskou povinnost. Stiskl nezištně spoušť a zabil ji. Pak zastřelil i toho podnapilého strážníka, odsunul víko městské kanalizace a byl až po zbytek svého života nezvěstný. Ve skutečnosti se z něj stal malý světec rozmlouvající s potkany jejich řečí. Pan Mráček byl vlastně ve své podstatě velmi zajímavý člověk. Mnohem zajímavější než paní Bombastiková.

Ta se teď probrala z nevědomí a zešlela vzteky. Oči jí z toho vytryskly z důlků a jeden obstarožní vědec jí dal milosrdně smrtící dávku jedu pomocí injekční stříkačky, již nosil vždy při sobě. Kroutil u toho nechápavě hlavou a hlasitě, jako by jen sám k sobě, ale ve skutečnosti ke všem, kdo o to stáli i nestáli, říkal:

„To jsem ještě neviděl, tak malého trpaslíka.“

Zopakoval to ještě 150krát, pročť si paní Bombastikovou strčil do kapsy a odešel domů.

Nějaký čas na mrtvém těle prováděl nehorázně nelidské pokusy a vědná zkoumání. Ale nakonec ji přeci jen docela lidsky nabalzamoval. Opatřil zvláštní tekutinou a začal ji používat jako docela obyčejnou chlupatou piču za účelem masturbace.

Úplně ze všeho nejlépe však skončil pan Bombastik. Toho se ujala krásná a nadaná lékařka. A protože byla geniální, nechala chuligány z ulice poslat do koncentračního tábora pro nenapravitelné mladistvé delikventy a pan Bombastik jí za to poděkoval slovy:

„Ručky bozkávám!“

Takhle mile a ušlechtilě se ke geniální lékařce ještě nikdy nikdo nezachoval. A proto se rozhodla přišít

panu Bombastikovi ruce i nohy. Nechala na ulici zelektrizovat pár houmlesáků a díky jejich končetinám učinila z pana Bombastika vyloženého krasavce. A od té doby se pan Bombastik šťastně a spokojeně žíví jako úspěšně zhýralý lovec lidí, souloží geniální lékařku a na svoji dřívější rodinu dočista zapomněl.

No a takhle to dopadá, když se jede na rodinný výlet.

Telekristus a Mentál

Seděl v poličce plné plamenů a třásl se zimou. Jeho oči žhnuly lehce okrasnou bezradností. V ruce držel obrácený krucifix a snažil se jím zapnout televizi, protože měli dávat přímý přenos z politiky. Telekristus byl totiž do politiky blázen. Jenom jeho mysl byla nyní poněkud zastřena hávem jakési naprosté nejasnosti. Jako kdyby se před ním rozprostřelo divoké prázdno plné řvoucích mrňat. Batolí se to v zakrácených plenách, cucá to kapky smrdutého hnisu a už jako by šlo vidět, že...

„Vyrostou z nás lidská zvířata...“ Tento hlásek se zvolna zesiloval a plynul do neurčita jeho vyprázdněných útrob.

Ráno si dal slanečka a do pozdního odpoledne se snažil tvářit víc než ohleduplně. Ale nakonec si stejně jenom musel chlustnout odporný chlustanec. Poté se bez hlesu a téměř neznatelně vznesl nad podlahu potřísněnou vínem. Bylo to jedno z jeho dalších oblíbených a odporně zoctovatělých čuč. Telekristus si potrपěl na dobře zkažené víno. Ale to už se opět kdesi uvnitř něho ozvalo:

„A budeme si rvát kravaty z krku a své zadky si budeme utírat do společenských obleků!“

Před očima se mu lehce zamžilo. Telekristus si musel na poslední chvíli odzívnout a roztáhnout

paže. Když tu si ke svému překvapení povšiml, že kolem proletěl Molotovův koktejl. Rozbil se a jenom decentně vyšuměl do bezobsažna. Obrácený krucifix vzplanul a on jej od sebe dravě odmrštil. Vletěl přímo do televizní obrazovky, jež rázem explodovala. Ihned po této události se otevřely dveře a do místnosti vstoupil podrážděně rozespálý Mentál. Kolem očí měl husté chuchvalce ospalek a tvářil se lehce znepokojeně. Poté se také chraplavým hlasem vyjádřil:

„Došla alpa.“

Ano, to je vskutku tragédie gigantických rozměrů, pomyslel si Telekristus a svalil se naprosto bezbranně z poličky. Dopadl něžně křehkými zády na ještě křehčí žulovou kostku a vztyčil prst, který měl demonstrovat až dojemné opovržení nad skutečností rozplývající se všude kolem v neznatelných fragmentech neuvěřitelného prozření. Stěny místnosti se začaly roztékat jako nějaké želatinové chuchvalce a vsakovaly se do ohleduplného plna. Mentál si strčil prst do krku a škytl. Zmizely jakékoli náznaky civilizovaně kultivovaného bytí v umně zařízeném prostoru. Nad jejich hlavami se objevilo modré nebe plné ocelových racků, kteří káleli olověné kuličky. V dálce, až daleko za obzorem, se vznášela těžká a neprodyšná mračna přeplněná bouřkou. Země samotná byla potažená popraskanými železobetonovými pláty a celé to tak trochu připomínalo přistávací plochu mimozemských civilizací, které, když na to přijde, mohou vlastně přistát úplně kdekoli. Opodál Telekrista a Mentála stála menší skupinka rozdivočelých lidí. Nejspíš byli nepatrně opilí alkoholem, protože až malomyslně se snažili vztyčit kříž z elektrického proudu. Zanedlouho k Telekristovi přistoupil prťavý človiček v brýlích s parukou přes celý obličej. Snažil se o úsměv, který zcela přirozeně nešel postřehnout,

a z odlidštěného reprodukčního přístroje se linul tento naprosto zmechanizovaně odosobněný hlásek plný plačtivé bolesti, jež citlivějším citlivkám drásal nervy k nepříčetnosti až v samotných očních bulvách:

„Můžeme začít, Mistře.“

Kdyby mohl, tak by Telekristus zařval nad absurdností celé situace, jenomže až moc dobře věděl, že je to jeho práce. Mentál se oduševněle vydávil na toho obryleného týpka a nastavil dlaň.

Nepatříčně usměvavý člověk, jehož úsměv nešel postřehnout, vytáhl bytelný balíček ušpiněných bankovek a pravil:

„Promiňte, ale jedl jsem bůček.“

Kaleidoskop znuděných existencí na velmi odlehlé tribuně se tahal za své vydrážděné genitálie a byl připraven zhlédnout otřesnou show, která se opakuje jenom jednou za 2000 let. Mělo dojít k opětovnému znovuzrození člověka – Syna Božího. Který po této trapné události, trvající sotva několik málo sekund, usedne na svoje šedesát let staré kolo zn. Ukrajina a velmi pomalu si to zamíří ke svému oblíbenému a miliony světelných let vzdálenému kiosku, kde své oblíbené a velice přetučněné babě vykonávající obsluhu řekne:

„Prosím vás, dejte mi sto tisíc velkých boroviček.“

Baba se na něj usměje a řekne:

„Pane, ale vždyť já vás znám z televize.“

A Telekristův manažer Mentál ji těmito slovy vpraví do patřičných mezí:

„Všechno je to jen kolektivní halucinace, babo. Tak už nám konečně nalij, nebo skončíš v pekle!“

„Ale když peklo je tak fajn,“ řekne baba a zarazí si do hrudi slánku napuštěnou LSD...

Přibili ho na kříž z elektrického proudu elektromagnetickými hřeby. Zábava to byla skvělá. Spáchalo

se pár sebevražd, několik mistrně provedených ejakulací... ale nakonec to všechno skončilo stejně jako obvykle velice konkrétním a reálným fiaskem plným otazníků.

Hajlující Ježíšek

Byli jsme ve vojenském prostoru. Bylo nás šest houbařů a slyšeli jsme střelbu z kulometu. Defekticus byl otráveně znuděný, a proto radikálně prohlásil:

„Já se tu tedy dnes zabít nenechám!“

A nezištně odjistil ruční granát, spolkl ho a trhavou explozí se odebral na služební cestu do Ráje. Chtěl si odpočinout mezi palmami s nehorázně tlustými kanibalkami, jež byly tak spoře oděny, že nejednomu mentálkovi přecházel zrak údivem. Defekticus byl prostě už od narození hodně divný. Tak třeba v kolíbce, přibližně v pěti letech, prohlásil:

„Jsem reinkarnace modulačního válce vertikality infračerveného světla.“

Matka ho tehdy musela uzemnit láhví mléka. Prostě ji vzala a rozbila mu ji o hlavu. Od té doby se s Defekticem dějí jenom samé divné věci.

„Je to trouba!“ řekl polohlasně Xaver Piškot.

A já viděl, jak se do něj pustili dva vlci. Trhali ho na kusy. Vojenský prostor je opravdu místy nebezpečný. Ale Xaver Piškot to bral s ledově klidnou, bezmála až kamennou tváří.

„I masožravci se musí najíst,“ byla jeho poslední velmi tichá slova, která jsme však už nemohli zaslechnout, protože jsme docela přirozeně šli dál na houby.

Běželi jsme lesem mezi stromy jako nějácí blázinci vypuštění z Ústavu pro vývoj retrospektivních umělohmotných žlutých kačenek. Běželi jsme už jenom čtyři houbaři. Já, Likvidus Papynáč, Žluva Ortodox-

ní a Řehoř Vyjetý. Ten však náhle stoupl na nášlapnou minu a po velmi strohých dílech se odebral do vesmíru. Vesmír je prostě úchvatný a já se na něj velmi často nemohu ani vynadívát – je tak uhrančivý. Vždyť kolikrát mi matka řekla v dětství:

„Ty debile, dej si pozor, aby se z tebe nestal kosmonaut. Nebo dopadneš jako Včelka Mičurin!“

Z bohatýrského veksláka a bývalého zločince se totiž stal kosmický dobrodruh a i tak trochu pokusné zvíře moderních technologií. Nakonec však z něj udělali sochu na náměstí Isaaka Newtona. Zalili ho do betonu a začali tomu říkat skulptura. A právě z toho měla moje hodná matka takový strach. Ale to, že mě jenom kvůli tomu, aby mě nečekaně překvapila, polévala neředěnou kyselinou zpoza přivřených dveří, to už jí nevadilo! Běžel jsem jako eunuch a obdivoval se popadanému jehličí, kde to žilo různorodým hmyzem, když tu kolem mě proletěl fragment malého mozku. Podle jizev jsem poznal, že patřil Žluvě Ortodoxní. Její tělo ještě chvíli běželo nepatrný kousek ode mne, ale pak spadlo a zabilo se. Když jsem se po něm otočil, zjistil jsem, že má useknutou půlku lebky, a opodál ve stínu stromů stál hejkal Lapidarus Tetikus s mačetou v jedné ruce a se zbytkem mozku v druhé. Hejkal Lapidarus Tetikus totiž mozky přímo zbožňoval. Měl rád intelektuální výšiny a oddával se hře v šachy i přesto, že jinak jeho oficiální život byl vyloženě zvířecí. Nedbal jsem ničeho a běžel jsem dál. Houbaření je totiž fyzicky náročná věc a občas si myslím, že se mu můžou věnovat jenom skuteční a nefalšovaní sportovci tělem i duší.

Běžel vedle mě ještě Likvidus Papynáč, ale když jsme se neblaze přiblížili k bunkru, z kterého vycházela ta už téměř ohlušující kulometná střelba, všimnul jsem si, jak Likvidus Papynáč klesá trhavě k zemi. Vypadal jako řešeto nebo možná spíš cedítka na

nudle. Jeho obličej by byl jistě zkřivený smrtelnou radostí z neuvěřitelné bolesti, kdyby tedy nějaký měl, jenomže on už žádný neměl. Využil jsem příležitosti a vrhl se po hlavě přímo proti kulometné hlavni. Ale k mojí smůle zrovna došla munice. Protože jsem opravdu hodně hubený, podařilo se mi vsoukat kulometnou střelnou dovnitř. Hodně jsem u toho nadával, ale jen ve vši slušnosti.

Když si můj zrak zvykl na decentní šero uvnitř bunkru, spatřil jsem sádrového Ježíška. Vypadal jako učiněný trpaslík. Byl pomalovaný válečnými barvami, sakroval a tu a tam i hajloval. Připadalo mi, jako by byl chudák na tripu. Ale protože se mi ho zželelo, bez váhání jsem ho rozbil desetikilovým kladivem. Ze všeho nejhorší bývá, když vám prostě umělecké dílo ožije pod rukama. Musel jsem si proto zapálit stařenu a začít dlouze relaxovat. Život je občas tak náročný...

Pan Tůma

Pan Tůma byl drastický člověk. Narodil se v lese, kde ho porodilo jedno zatoulané zvíře zdaleka ne nepodobné člověku s ženskými prsy. Jmenovalo se Adla a mělo spoustu kladů. Jedním z nich bylo i chlupaté podpaží levé ruky. Pravé si pečlivě holilo. Snad i proto si ji jednou na vesnickém bigbítě všiml Pepek Janků. Vyzval ji bryskně k tanci a hned si také stáhl trenýrky. Adla byla okouzlena jeho orgánem. Když však na něm spatřila tetování, byla jím vyloženě uhranuta. Měl tam přímo na kůžičce jako z alabastru červenou tuží vyvedeny znaky dávného CCCP. Kdybych uměl malovat, tak bych vám hned tady na místě nakreslil srp a kladivo, abych vám co nejlépe zprostředkoval Adlin dojem.

A netrvalo dlouho, vznikla z toho okamžiku láska,